

Arrest

nr. 102 901 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. DEGRANDE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Islamabad, district Pul-i-Khumri, provincie Baghlan, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent nooit naar school geweest, maar volgde sedert uw tiende jaar wel religieuze studies in de moskee, en dit tot uw vertrek. U hebt niet gewerkt. Uw vader was al 4-5 jaar een talib onder mawlawi ShahWali toen hij, zo'n drie jaar voor uw vertrek, aangevallen werd door de buitenlandse troepen en overleden is. 40 dagen na zijn dood ging u naar de stad Pul-i-Khumri om boodschappen te doen. U ging samen met Sher Shah, uw buurman en tevens een talibanlid. Onderweg, bij de checkpost van de autoriteiten werd hij herkend als talibanlid en jullie liepen allebei weg toen ze hem wilden arresteren. Jullie werden beschoten maar konden ontsnappen. U liep naar Kochi Kompodar, naar het huis van Said Rachman, een vriend van uw vader. U keerde 's avonds terug naar huis. Uw oom en de vrienden van uw vader

raadden aan om niet meer naar de stad te gaan. U bleef een jaar in het dorp zonder problemen. Toen zeiden de taliban aan uw oom, aan de mullah en aan de ouderen van de moskee dat u met hen (de taliban) moest samenwerken. Er werd zo'n 4-5 dagen over gepraat in de moskee. Daarna kreeg u een brief (gedateerd op 7/4/1432 – omgezet naar de westerse kalender 13/3/2011) waarin u gevraagd werd met de taliban samen te werken. Uw oom en moeder hebben u daarop naar het buitenland gestuurd. U kon immers niet meer in het dorp wonen wegens de dreiging van rekrutering door de taliban, noch kon u in de stad verblijven uit schrik voor de autoriteiten. U vertrok ergens in mei 2011 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland (waar op 20 mei 2012 uw vingerafdrukken werden genomen en u ongeveer een jaar verbleef), Italië en Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 5 juli 2012 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U verklaarde op 6 juli 2012 17 jaar te zijn en dus bij aankomst in België nog minderjarig te zijn.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asiëldossier: taskara van uzelf, taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Vooreerst blijkt dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte voordeed als minderjarig. U verklaarde op 6 juli 2012 bij DVZ immers 17 jaar oud te zijn (zie Inschrijving DVZ). Ook op het CGVS, op 3 januari 2013 beweert u nog steeds 17 jaar te zijn, ondanks het feit dat het tegendeel blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (CGVS p. 2). Uit het administratieve dossier blijkt immers dat de Dienst Voogdij geoordeeld heeft dat u op 17 juli 2012 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw vermeende minderjarigheid.

Uw relaas in verband met uw vrees voor de taliban en de Afghaanse politie is niet overtuigend. Ten eerste kan u het CGVS er niet van overtuigen dat uw vader bij de taliban werkte. U weet niets over zijn activiteiten te vertellen. Hij zou er u niets over verteld hebben en uit respect zou u ook niets gevraagd hebben (CGVS p. 3 en 7). U weet ook niet waarom uw vader bij de taliban gegaan is. Uw uitleg dat de taliban toen aan de macht waren in de regio, en dat hij 'gewoon' bij de taliban gegaan is, is weinig overtuigend (CGVS p. 3). Gezien uw vader al vier-vijf jaar voor de taliban zou gewerkt hebben en regelmatig naar huis kwam, en u hem en zijn gasten moest bedienen en hem zelfs hoorde praten over de wapens en strijders, is het vreemd dat u niets zou gehoord hebben over zijn activiteiten (CGVS p. 4). Bovendien is het vreemd dat uw vader u niets over de taliban, zijn activiteiten en de reden waarom hij bij de taliban gegaan is zou verteld hebben, gezien u de oudste zoon was en hij en/of zijn collega's wel zouden verwachten dat u in zijn voetsporen treedt en u dus op de hoogte zou moeten gebracht worden van de visie en activiteiten van de taliban. Men kan zich trouwens afvragen hoe u precies wist dat uw vader überhaupt zelf bij de taliban was. U leidde dit af uit zijn gesprekken over strijders en wapens, maar even goed kon uw vader dus zelf geen actieve strijder zijn en louter een sympathisant (CGVS p. 4). Zeker aangezien verder uit uw asiërelaas blijkt dat u na uw vaders dood contacten had met andere taliban, zoals met de dorpeling Sher Shah, kan worden verwacht dat u meer details kan geven over uw vaders activiteiten en functie bij de taliban (CGVS p. 4). Gezien uw problemen voortkomen uit het feit dat uw vader bij de taliban werkte (u zou op basis daarvan enerzijds door de politie gezocht worden en anderzijds door de taliban gedwongen worden hetzelfde werk te doen als uw vader), maar dit niet geloofwaardig is, is ook uw vrees voor vervolging niet aannemelijk te noemen.

Verder zijn ook in uw asiërelaas enkele zaken niet aannemelijk. Zo verklaart u dat u met uw buurman, Sher Shah, een talib, naar de stad ging om boodschappen te doen. Dat uw moeder het veiliger vond dat u met een talib naar de stad zou gaan dan alleen is op zich al eerder opmerkelijk, gezien er altijd een politiecheckpost staat (CGVS p. 6). U verklaart echter dat twee politieagenten jullie tegenhielden. In uw eerste verklaring op het CGVS verklaart u dat de agenten Sher Shah herkenden, dat hij wegliep en dat u hem achterna liep (CGVS p. 4). Niets in uw verklaring lijkt erop te wijzen dat uzelf ook gezocht werd of dat u een reden had om toen ook weg te lopen. Wanneer u gevraagd werd waarom u Sher Shah volgde, zegt u dat dit was omdat u samen met hem was, omdat u samen vertrokken was (CGVS p. 6). Pas wanneer u erop attent gemaakt wordt dat dit toch aantoonbaar is dat u schuldig bent, zegt u dat men ook u had herkend, dat men u aansprak met de naam van uw vader en zei dat ze u ook nodig hadden, en dat u dan weggelopen bent (CGVS p. 6). Het is nogal merkwaardig dat u dit niet onmiddellijk in uw relaas vertelde, noch bij de eerste vraag naar de reden waarom ook u wegliep van de politie. Bovendien vertelde u hierover niets bij DVZ. U zei op DVZ enkel dat u zich zo ver mogelijk hield van de politie en dergelijke, maar niets over het feit dat u bij een controle aan een checkpoint wegliep van de politie (zie DVZ Vragenlijst p. 3). Gezien u als gevolg van dit incident een jaar in het dorp zou gebleven zijn uit angst voor de politie (CGVS p.4), lijkt dit nochtans een belangrijk gegeven.

Het is trouwens vreemd dat u weggelopen bent. Tenslotte had u niets te maken met het werk van uw vader, en was uw vader bovendien al overleden. U had dus kunnen luisteren wat ze van u wilden in plaats van uzelf verdacht te maken door weg te lopen. Dat jullie bovendien weggelopen en de wagen dus laten staan, en dat de politie dan ook niet achter jullie is gelopen of gereden is evenmin erg aannemelijk. U bleef erna een jaar in uw dorp zonder problemen. Dit wijst er dan ook niet op dat u dermate gezocht werd door de autoriteiten of dat u een gegronde vrees koesterde dat dit zou gebeuren. Het is trouwens opmerkelijk dat de taliban u zou willen verplichten om bij hen te komen werken. U ging dagelijks naar de moskee voor religieuze lessen (CGVS p. 3). Gezien de mullah en de ouderen van het dorp/de moskee het met de taliban eens waren dat u voor hen zou moeten werken (CGVS p. 7), zou het logischer zijn dat ze u in de moskee beetje per beetje overtuigen om bij de taliban te gaan. Maar u verklaart dat u daar enkel religieuze lessen kreeg en er 'niet voor dat soort zaken' ging (CGVS p. 3). Dat zij u voordien dan gedurende een jaar met rust lieten en u plotseling wilden dwingen om met hen mee te gaan vechten is weinig aannemelijk. Immers zou men denken dat ze optimaal gebruik zouden maken van de emotionele toestand waarin u verkeerde kort na de dood van uw vader die stierf door toedoen van een drone-aanval, en dat ze dus geen jaar zouden wachten tot eventuele wraakgevoelens ten opzichte van de autoriteiten en buitenlandse troepen verminderd waren.

Daarnaast is ook het tijdsverloop van uw relaas niet erg duidelijk. Volgens berekeningen op basis van uw verklaringen zou uw vader in jawza 1387(omzetting naar westerse kalender: mei-juni 2008) overleden zijn (CGVS p. 5). U verklaart zelf dat uw vader drie jaar voor uw vertrek is overleden. U verklaart daarnaast dat u een jaar en twee maanden na zijn dood een brief kreeg van de taliban om u aan te sporen voor hen te gaan werken. Dit zou dan in juli-augustus 2009 zijn. Nochtans zou u kort na de brief al vertrokken zijn, én is de brief die u voorlegt gedateerd op 7/4/1432 (omzetting naar westerse kalender: 13/3/2011), meer dan anderhalf jaar na juli-augustus 2009 (CGVS p. 5-6). U kan deze incoherentie niet verklaren (CGVS p. 6).

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging kunnen ombuigen. Uw taskara en deze van uw vader kunnen hoogstens uw identiteit aantonen. Echter dient hierbij te worden verwezen naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. De brief van de taliban kan trouwens door eender wie zijn opgesteld en is dan ook geenszins een overtuigend bewijs van uw problemen met de taliban.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien u een meerderjarige jongeman bent, met enige werkervaring in Griekenland, kan worden gesteld dat u een beroep kan doen op het interne vluchtalternatief in Afghanistan, met name in de stad Kabul, provincie Kabul. U blijkt ook over voldoende financiële middelen te hebben beschikt om uw reis naar Europa te kunnen betalen en Dari is uw moedertaal. Nergens uit uw verklaringen blijkt waarom in uw geval een hervestiging naar de stad Kabul als onredelijk zou moeten worden gezien. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van

de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eventuele onderverdeling

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48, 48/2 juncto 48/4, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen, ontkent de vaststellingen van de bestreden beslissing en vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker bewust gelogen heeft over zijn leeftijd door zich als minderjarige (17j) voor te doen, terwijl leeftjdsonderzoek van de Dienst Voogdij aantoonde dat hij meerderjarig was (richtleeftijd 20,6j). Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het zich "niet akkoord verklaren" met dat onderzoek, hetgeen in huidige procedure niet dienstig is aangezien tegen de beslissing van de dienst Voogdij enkel een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State kan worden ingediend. Verzoeker heeft een poging ondernomen om de overheid intentioneel te misleiden via het aanreiken van valse informatie en alzo het onderzoek naar zijn asielaanvraag te manipuleren. Een dergelijke houding druist volledig in tegen de medewerkingsplicht die op verzoeker rust en ondergraaft volledig diens algehele geloofwaardigheid.

De algehele ongeloofwaardigheid van verzoeker wordt bevestigd door bijkomende vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal oordeelde voorts terecht dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) zijn verklaringen aangaande de taliban-activiteiten van zijn vader opvallend vaag zijn, en (ii) zijn concrete vluchtrelaas onwaarschijnlijk en onlogisch is en (iii) hij dit niet coherent in de tijd kan kaderen. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. In zijn verzoekschrift wijt verzoeker zijn gebrekkige kennis over de activiteiten van zijn vader aan de Afghaanse cultuur, doch dit gegeven vindt geen steun in het administratief dossier en wordt evenmin door verzoeker aangetoond met objectieve informatie. Aangaande de concrete vluchtaanleiding komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van zijn verklaringen, hetgeen geenszins kan overtuigen. Verzoeker wijt de warrige chronologie van zijn verklaringen aan "traumatische ervaringen", doch blijft in gebreke om een medisch attest bij te brengen waaruit zou blijken dat hij door een psychologisch trauma niet bij machte zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en ontkennen van de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen, evenals het aanreiken van ongefundeerde post-factumverklaringen daarover, doch onderneemt geen enkele poging om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier.

De twee foto's die verzoeker ter terechtzitting neerlegt doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. De foto's kunnen om het even waar met om het even wie getrokken zijn zodat zij geenszins een bewijs vormen van de door verzoeker aangehaalde feiten.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de aanvraag tot erkenning als vluchteling kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern hervestigingsalternatief openstaat in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Deze conclusie vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade is, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land

blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak overigens op de recentste richtlijn van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker beschikt derhalve in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zoals blijkt uit de omstandige informatie terug te vinden in het administratieve dossier (zie Subject Related Briefing “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*” van 11 juli 2012). Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert kan weerleggen. Er bevinden zich verder in het beweerde profiel van verzoeker, zo dit al geloofwaardig zou zijn, geen elementen die erop wijzen dat dit vestigingsalternatief in zijn geval onredelijk zou zijn. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift en citeert daartoe uit het jaarrapport van de VN-missie in Afghanistan. Het betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan bovenvermelde conclusie, gezien het door verzoeker geciteerde fragment geen informatie bevat aangaande de veiligheidssituatie in Kabul.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER